

ligeholdelsessummer til disse smaa Landsbykirker andrager, men det er et Faktum, at mange er nede paa 50—60—100 Kr. Naar man er nede paa en ordinær Vedligeholdelse af 50—100 Kr., vil et Tilskud af 20 Kr. være en ret klækkelig procentvis Forøgelse af det ordinære Vedligeholdelsesbeløb. Jeg tror, at hvis man ikke vil gaa ind paa denne Forskel mellem Købstadkirkerne og Landsbykirkerne, vil man komme udenfor den nu bestaaende Lovgivning og komme til det aldeles mærkværdige Resultat, at man f. Eks. for Købstadkirkernes Vedkommende vil have en Lovregel, hvorefter en Synsforretning, der ikke er paaanket, eller en af Oversynet afsagt Kendelse er endelig, og saa samtidig, hvis man følger det ærede Medlem fra Vordingborg, vil have en Lovregel, hvorefter en anden Myndighed, Byraadet, skulde have Ret til fuldstændig at nægte at efterkomme denne efter Loven endelige Kendelse om, hvad der skal gøres. Jeg tror ikke, dette kan fastholdes. Det vil være nødvendigt i dette Tilfælde, hvor det gælder de ordinære Synsudsættelser eller de ved Oversynets Kendelse fastsatte Udsættelser, at kunne tilvejebringe det nødvendige Beløb.

Jeg vil takke det ærede Medlem fra Ærø (Sporon-Fiedler) for hans Tilslutning til Ændringsforslagene under Nr. 1—4. Det glæder mig at se, at det ærede Medlem her er fuldstændig enig i de Betragtninger, der er gjorte gjældende af mig saavel som af den ærede Ordfører (Povlsen). Spørgsmaalet om Varigheden af Kirkeværgernes Funktionstid anser jeg ikke for betydningsfuldt, idet det jo ved saa godt som alle Kirker er en fastslaaet Regel, at den, der en Gang er valgt til Kirkeværge, bliver ved at være det. Jeg forstaaer ikke den stærke Vægt, det ærede Medlem lægger paa, om Kirkeværgen bliver valgt for 4 eller 6 Aar. Men skulde der være Stemning for at faa Kirkeværgerne til at sidde i 6 Aar i Stedet for 4 Aar, er det ikke af den Slags Ændringer, som jeg anser for at kunne lægge nogen Hindring i Vejen for Loven.

Spørgsmaalet om de tunghørige tror jeg, det ærede Medlem (Sporon-Fiedler) ser forkert paa. Der er da heller ikke stillet noget Forslag i saa Henseende. Naar der staaar „svagelige“, er det naturligvis Meningen, at man skal tage det Hensyn til disse svagelige, som deres Svaghed kræver, og naar Svageligheden bestaar i Tunghørighed, vil man altid tage det Hensyn, at de skal have Plads i en af de Stole,

der er nærmest Prædikestolen. For øvrigt skal jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der i adskillige Kirker frivilligt tages Hensyn til de tunghørige, idet man har indført den Foranstaltning, at der findes saakaldte Høreapparater netop i den øverste Kirkestol for dem, der ønsker at benytte dem.

Hvad Spørgsmaalet om Revisionsparagraffen angaar, mener jeg, ligesom mit Partis Ordfører, at den ikke er nødvendig, men det er ligeledes en af de Ting, som jeg ikke anser for, at have nogen stor Betydning, saa skulde der i dette Ting være Stemning for at optage en saadan Revisionsparagraf, skal jeg ikke modsætte mig det, og jeg haaber heller ikke, det skal lægge nogen Hindring i Vejen for Lovforslagets videre Gang gennem Landstinget.

Dahl: Den højtærede Kultusminister mente, at jeg ikke rigtig forstod Sagen, og anførte som et Slags undskyldende Moment, at det havde det kirkelige Udvalg heller ikke gjort og heller ikke de tidligere Kultusministre — han nævnedes det ikke udtrykkeligt, men det fremgik tydeligt af Ministerens Udtalelser —, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og Appel. Det tjener naturligvis til Undskyldning for mig, hvis jeg ikke har forstaaet Sagen rigtigt, at jeg deler Skæbne med det kirkelige Udvalg og saa udmærkede Mænd i dette Ting, men jeg tror alligevel, at jeg har forstaaet Sagen rigtigt, og at det kirkelige Udvalg ogsaa har gjort det. Den højtærede Kultusminister kan blot gennemlæse Forhandlingerne om Udkastet til det kirkelige Udvalgs Forslag, saa vil han finde, at der flere Gange er hentydet til det, som den højtærede Kultusminister mener først nu er opdaget af Landstinget og tiltraadt af Ministeren. Udvalget kendte godt dette og mente alligevel, at det gik an at fastslaa en bestemt Grænse for Kirkebestyrelsernes Ligningsmyndighed. Hovedsagen er jo, at den Bestemmelse, som hidtil kun har været gjældende for Købstadkirkerne, at de til Folkekirken hørende Beboere skulde udrede, hvad de lovlige Synsudsættelser krævede, ogsaa skal være gjældende for Landsbykirkerne, efter at de er gaaet over til Selveje, og følgelig skulde man tro, at disse Kirker, naar den samme Lov gælder for dem, ogsaa bliver stillet lige med Hensyn til Ligningen. Den højtærede Kultusminister sagde dertil, at det for mange Købstadkirkers Vedkommende gjaldt, at